

[Formanden.]*Eventuelt: Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Forlængelse af Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere og om Forbud imod Arbejdsstandsninger.

Mødet hævet Kl. 1²⁵.

71de Møde.

Lørdag den 28. Januar Kl. 1³⁰.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere og om Forbud imod Arbejdsstandsninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3657; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2757).

Formanden: Til Behandlingen i dette Møde af denne Sag udkræves Tingets Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sattes til Forhandling.

Lundberg: Det er kun et Par Timer siden, Statsministeren forelagde Forslag til Lov om Forlængelse af Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere og om Forbud mod Arbejdsstandsninger og nøje redegjorde for Forslagets Indhold. Der er derfor ikke for mig Grund til, i alt Fald paa nærværende Tidspunkt, at sige mange Ord om Lovforslaget, saa meget mere som det er let overskueligt.

Det er ikke Lovforslagets fire Paragraffer, men dets Rækkevidde, Konsekvensen, Brudet paa et Par Menneskealdres Tradition, der har sin Interesse og Betydning. Den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe er aldeles enstemmigt traadt ind for dette

Forslag, for denne ekstraordinære Fremgangsmaade og har givet Statsministeren sin uforbeholdne Tilslutning til, at Forslaget hurtigst muligt ophøjes til Lov. Den udefrakommende økonomiske Krise, det fantastiske Fald i Landbrugets Produktpriiser paa Verdensmarkedet, der efterhaanden har fremkaldt en fortvivlet Situation for Hundreetusinder af Medborgere og først og fremmest naturligvis for de omtrent 200 000 arbejdsløse, der lider under denne Situation, kræver efter vor Mening med ubønhørlig Kraft Indsats uden Vaklen af Landets ansvarlige Ledere, maalbevidst Initiativ, en modig Handling af Mænd, der er sig deres uhyre Ansvar bevidst, i en Situation, hvor de direkte interesserede Parter og Landets Forligsmand definitivt har erklæret, at alle Forsøg paa ad fredelig Vej at faa etableret nye overenskomstmæssige Forhold er strandet og forøget Nød og Elendighed maaske af uoprettelig Rækkevidde truer vort Lands Indbyggere. Det er, hvad Forslaget giver Udtryk for.

Under blot nogenlunde normale Forhold vilde et Forslag af denne Beskaffenhed ikke være blevet fremsat af en Regering, i hvilken Socialdemokratiet havde Del. Derfor understregede Statsministeren ogsaa de mange Bevæggrunde, der havde bevirket Forslagets Fremsættelse. Jeg kan ganske tiltræde disse. Vor Lovgivning i de to sidste Aar vidner højt om, i hvilket uhyre Omfang Krisen er sat ind for snart sagt alle Samfundsborgere. Jeg nærer ingen Betænkelighed ved at sige, at en Lockout paa et Tidspunkt, hvor vi i Forvejen har et Par Hundrede Tusind arbejdsløse, vil nærme sig en Forbrydelse mod vort Land. Jeg har hørt mange Arbejdsgivere udtale om denne Lockout, som nu ingen synes at kunne standse, hvis ikke Rigsdagen kan, vil og tør, at den var det skinbarlige Vanvid. Mange Arbejdsgivere nærer denne Anskuelse, og jeg er enig med dem deri.

Jeg forstaar ikke, at der i Dag kan være en særlig Basis for de Krav, som Arbejdsgiverforeningen har rejst overfor Arbejderne. Det er ganske vist ikke det Spørgsmaal, vi særlig skal drøfte, men jeg vil dog have Lov til at pege paa, at siden de samme Krav for et Aar siden blev fremsat af Arbejdsgiverne, er Landets Valuta reduceret med 40 pCt., saaledes at Industrien faktisk paa en Mængde Markeder optræder med en Arbejds løn, der er reduceret med samme Procent. Det vil jeg mene er en saa afgjort Fordel for den eksporterende Industri, en saa afgjort Ændring i Situationen fra for et Aar siden, da man frafaldt de 20 pCt.